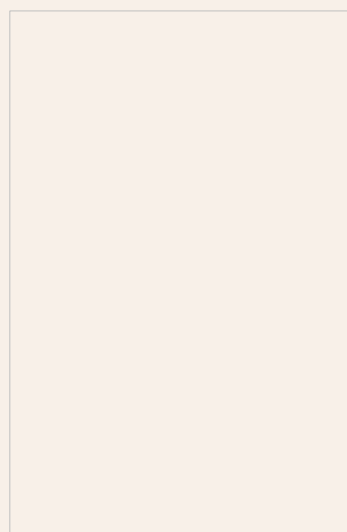

[Obsah čísla](#)

Vždycky jsem byla rebel

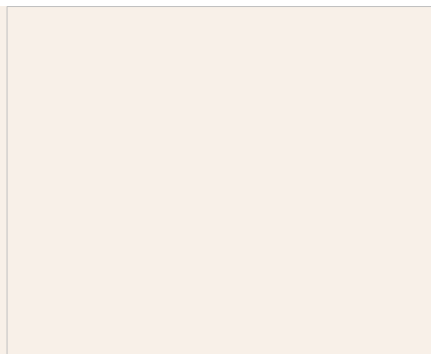
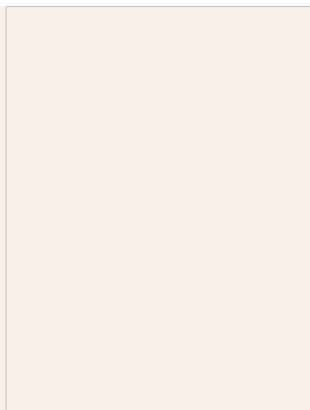
Zajímaví lidé: **Eva Plicková**

Jako dítě si s panenkami příliš nehrála. Od malička ji provázela vůně sochařské hlíny, skicák a tužka - otec, akademický sochař Karel Wagner, měl dva ateliéry. Později, jak sama říká, vymetala výstavy. "Byla jsem jedináček, a protože otec byl už starší, chodila jsem místo něj na všechny vernisáže." Její dcera Klára se už ale oním pověstným jablkem zakutáleným pod rodový strom nestala: je asistentkou u počítačové firmy.

"Na rozdíl od ní já jsem zase netknutá technikou," směje se Eva Plicková, "umím si tak akorát pustit televizi a nastavit na ní čas, aby se sama vypnula. Děti ve školce se dívají tomu, že mi video zapíná kolegyně." Kupodivu právě mateřská škola se nakonec stala místem, kde tahle absolventka humanitní větve čakovického gymnázia, jejíž výtvarné zájmy v době studií systematicky rozvíjeli profesori AVU Alois Pitřman a Marie Uchytílová-Kučová, natrvalo zakotvila. Jeden čas si totiž myslela, že by mohla být i lékařkou, ale po nultém ročníku medicíny její profesní dráha nabrala jasný směr: bude to pedagogická. Učení na druhém stupni jí sice nevyšlo, ale toho, že si vybrala mateřinku, dneska nelituje. "A to už začínám jednatřicátý rok," připomíná a vůbec jí nevádí, že už tím na sebe něco prozrazuje. "Ne že by mi padesátka lichotila, ale v tomhle věku bych mohla vypadat i hůř. Důležité je, aby si člověk udržel mladého ducha. Nejsem sice sportovní typ, ale mám ráda tanec, chodila jsem na step a teď se chystám na aerobik," zmiňuje i jiné než výtvarné aktivity.

Ve vlastní tvorbě se ovšem realizovala jen krátce - při svém působení v mateřince v Čakovcích, ještě před revolucí, připravila několik sochařských návrhů, realizovaných jako součást výzdoby školky, zámku či masokombinátu. "Udělala jsem třeba sochu Terežky, která stála před školkou, nebo plastiku dětí nad schodištěm. Pracovala jsem se sádrou a hlinou a Karel Holl, který byl tehdy na národním výboru, to pak vytesal do pískovce nebo vytvořil dřevěný reliéf," popisuje zrod prací, jež jí žádnou slávu ani bohatství nepřinesly. Zapláceno oba dostali jen za Pražské dominanty, rozsáhlý reliéf zdobící sál v zadním traktu zámku. "Z Čakovic jsem se odstěhovala před patnácti lety, ani nevím, jestli to tam ještě je," říká bez jakékoli lítosti Eva Plicková. Víc jí mrzí, že její tehdejší aktivity včetně těch "mateřinkových" nedokázali ocenit, třeba jen slovně, ti, kteří tehdy ovlivňovali tamější dění. "Jsem takový rebel, celý život mám problémy s tím, že říkám, co si myslím," ohlíží se za svým působením v Čakovcích, kde nepřipravovala jenom výstavy, ale kromě jiného i recitovala při vítání nemluvnat. Lákalo ji také zahrát si ve filmu - ve svých třiatřiceti začala nacvičovat swing kvůli své roli v Bermudském trojúhelníku, ale nakonec z toho sešlo. Taková už byla doba: vybočovat nebylo žádoucí.

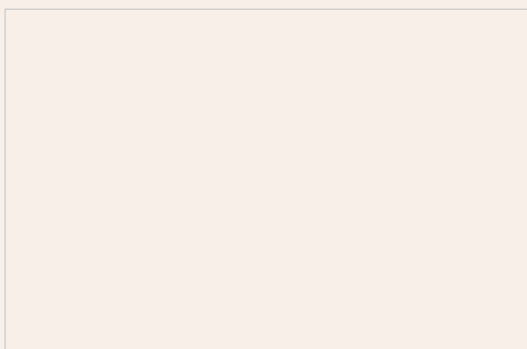

Práce "jejich" dětí zdobí dětský koutek v CČM

Býček(dřevěný reliéf podle návrhu Evy Plickové.

Ovšem zápal pro veškeré výtvarné činnosti, jenž nemůže neovlivnit vnímavé předškoláky, ji našťastí neopustil. Všimnout si toho museli všude, kde učila, ale skutečného ocenění a podpory se dočkala až na posledním působišti. Ředitelkou mateřinky v Šebelově ulici dr. Irenou Valentovou preferované postavení estetické výchovy se projevuje nejen v tom, že tu mají kroužky výtvarky a keramiky, z nichž dva vede právě Eva Plicková, ale i flétny. "Snažíme se o to, aby malý člověk vnímal svět všemi smysly, a protože já sama mám hudbu taky ráda, využívám ji při každém cvičení s dětmi," říká paní učitelka, ale hned připomíná, že hudební výchovu raději přenechá své kolegyni výměnou za milovanou výtvarku. Za velké plus považuje i možnost pracovat jenom s nejstaršími předškoláky, tedy s dětmi šesti- či sedmiletými. "To jsou pro mě vyhovující partneři, schopní vytvářet to, co jim řeknu, s těmi úplně malými už tak dobře komunikovat neumím," vysvětluje svoji další "úchytku". "Když dítě dostane do ruky barvy, něco lepší nebo plácá špachtlí, může ze sebe dostat pocity, které jinak vyjádřit neumí, a dospělý z toho může hodně vyčíst. I pro toho, kdo nezvládá kresbu, se dá najít technika, kterou zvládne líp než dobrý kreslíř."

Výhodou práce v mateřince je možnost ovlivňovat děti prakticky neustále - i na vycházkách je možné učit je pozorovat, vést je k tomu, aby viděly "výtvarně". Dětské práce tady mohou vznikat průběžně, nejen ve vymezeném čase jako na základce. Eva Plicková si své děti vede sice pouhý rok, ale kolik je toho za tu dobu naučí, dokáže ocenit i laik, který má příležitost zhlédnout některou z jejich výstav. Odedávna je s dětmi připravuje zhruba jednou za rok, a když se jí nepodaří najít jiný prostor, vystavují alespoň ve škole. "Mrzelo mě, že byla zavřena mateřská škola v Rochovské, tam jsme měli své práce celoročně, jen jsme je obměňovali. V květnu jsem letos už popáté vystavovala v dětském koutku v CČM a s panem ředitelem jsme domluvili, že naše mateřinka zajistí trvalou výzdobu těchto prostor," pochvaluje si Eva Plicková a zmiňuje i skutečnost, že díky pomoci úřadu naší městské části s přepravou exponátů se zbavila jednoho velkého problému. Ze spolupráce s Niveou, která jí samé přináší inspiraci a dětem mnoho radosti, vzešel jeden z jejich největších úspěchů: po vítězství v letošní soutěži byly jejich výtvary umístěny v pražském Muzeu dětské kresby. O tom, že několik prací "jejich" dětí reprezentovalo naši republiku na Expo 2000, jsem se ale dozvěděla skoro omylem: Eva Plicková není z těch, kteří se potřebují chlubit. "Dneska si už vůbec neumím představit, že bych dělala něco jiného," říká na závěr našeho povídání.

Se šikovými výtvarnicemi ve své třídě.

Na gymnáziu kromě ruštiny Eva Plicková studovala ještě němčinu, italštinu, latinu, a hlavně angličtinu - ke státnici z ní se ale ještě neodhodlala. Třeba si ji nadělí k letošní padesátce spolu s dokončením studia na pedagogické škole - a s kytkou. Pro kytky a parfémy má totiž mimořádnou slabost. A věřte tomu, že už přes dva roky si je kupuje sama?

text a foto: Věra Štemberová